

GLEDALIŠKI LIST

Narodnega gledališča v Ljubljani

1943-44

DRAMA

9 LADISLAV FODOR:
M A T U R A

Lit 2:50

GLEDALIŠKI LIST

DRŽAVNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

1943/44 DRAMA Štev. 9

LADISLAV FODOR

MATURA

PREMIERA 1. FEBRUARJA 1944

Ciril Debevec:

Režijske opombe k „Maturi“

To delo imam rad. Že pred leti smo se v njem vsi dobro počutili — igralci in občinstvo — in zdaj, ko ga ponavljamo z delno spremembo vlog, se spet počutimo vsi prav tako dobro kot nekdanj. »Matura« ima — čeprav je pisana v lahkotnem tonu — nekaj, kar je občečloveško, vedno veljavno, vedno sodobno, vedno poučno in zabavno. In to je za dramsko delo že precej. »Matura« ima neko tiho, komaj opazno tajnost: pri njej, ali bolje v njej ne maturirajo samo nastopajoče osebe, temveč — na svoj način — tudi režija, tudi igralci in, kar je najbolj važno, tudi občinstvo. Tale »Matura« je v nekem smislu zrelostni izpit za vse.

* * *

Če bi me kdo vprašal: »Zakaj spet ponovitev?«, bi mirno odgovoril: »Zato, ker je delo dobro; zato, ker je potrebno; in pa zato, ker je ljudem in tudi nam všeč.«

Rajši imam dobro staro kot slabo novo. In kadar bomo imeli nove stvari vsaj približno tako dobre, kot so stare, je jasno, da bomo igrali z veseljem tudi nove. Sploh — kadar slišim vseznalce in nergače, ki v bistvu plitvo hlepé edinole po snovi in spremembi in ki

ne vedò, v čem je zorenje in vrednost ponovitve, tačas se vedno spomnim tiste znane zgodbe o župniku, ki je nastopil službo v novi fari in je prvo nedeljo tako lepo in pretresljivo pridigal, da je vsem poslušalcem seglo do srca in da je vsem faranom pretreslo mozeg in kosti. Prekrasno je bilo, verniki so se trli, v cerkvi je zmanjkalo prostera — samó: prihodnjo nedeljo je bila pridiga spet ista. In tretjo tudi in četrto in peto spet. Zadeva je bila čudna. Pa so se v fari opogumili in so se zbrali trije najbolj resni možje, stopili so pred župnika in ga tako vprašali: »Lepo je, gospod župnik, kar nam pridigate, zelo lepo in krasno — ampak, kako je, prosim, zakaj pa vedno isto in še do zdaj nič novega?« Župnik pa jih je pogledal in jim dejal: »Kristjani moji dragi, možje preljubi, povejte vsem ljudem, možém in ženam, starim in mladim, bogatim ino revnim, počemú bi vam pridigoval kaj novega, ko se vas pa še starega ni prav nič prijel?« Župnik je bil resda nekoliko čuden in morda celo strog, ampak priznajmo, nekoliko prav je imel pa lè.

Res je sicer, da gledališče ni niti pridiga niti šola. Res je pa tudi, da imata mnogo skupnega. Če drugega ne, vsaj to, da je prizadevanje obeh večinoma tako lepo zaman...

In navsezadnje: tudi v »Maturi« tiči neka tiha, vdana filozofija, ki ima svoj globlji, ne bom dejal ravno »nirvanski« smisel. Profesor Čebula se izpove kar koj v začetku igre: »filozofska propedeutika... v osmi b... Aha, to uro imam rad. Za kateder sedem, berem izbrana poglavja iz Aristotela in kar čutim, kako me živa duša ne posluša... Tako vsaj lahko nemoteno uživam čar svojega glasu...«

* * *

Vrednost »Mature« ne tiči toliko v fabuli ali v tehnični zgradbi kakor mnogo bolj v topli iskrenosti, v sveži prirodnosti in predvsem v sijajni karakterizaciji in nazornosti najrazličnejših zbranih

predstavnikov človeškega pedagoškega zbora. Človeku, ki gleda »Maturu«, ni treba prav za prav drugega, kakor da je sam s seboj odkritosrčen. Če ne na glas, pa vsaj na tihem. Če ne takoj med predstavo, pa vsaj potem, ko pride domov. Vsak, ki zna gledati in poslušati, bo našel v eni, v kateri koli, ali celo v več nastopajočih osebah košček samega sebe, nekaj sebi podobnega, nekaj sorodnega ali celo enakega. In kaj že je naloga igralca po Shakespearu: »... da kaže čednosti njene poteze, pregrehi njeno podobo, svojemu času in družbi njeno obliko in odtisk.«

* * *

Središče in vzrok vsega konflikta je devetnajstletna maturantka Katarina Slaparjeva, ki je zagrešila zločin, da je napisala »pesniško pismo imaginarnemu prijatelju«. Neka profesorica si privošči preiskavo, najde pismo v košu za papir, ga zmagoslavno prijavljuje ravnatelju in — tragedija ali bolje: škandal se začne.

Na sredi: mládo, čvrsto in živo dekle, ki je vedro, bistro in marljivo, ki nima drugega greha, kot da je zdravo, naravno in lépo. Popek, ki čaka napeto, kdaj ga bo topli dih sonca poljubil in mu razprl njegove brsteče cvetove. Bitje, ki diha in bije in polje z vsem svojim življenjem od znotraj in z vsem življenjem, ki poje in utriplje tam zunaj. Pomlad, ki se budi. Sad, ki dozoreva. Deklè, ki je tik pred maturo, pred šolsko in pred življenjsko. Njen glavni stavek je: »Gospod ravnatelj, saj nisem samo učenka osme b!... Gospod ravnatelj, človek sem!«

Njej nasproti: na čelu strogi, neizprosni, neusmiljeni in zagrizeni profesor Vrtač. Glavni predmet: matematika. Oblika glave: kvadrat. Značaj: načela brez koncesij. Pojmi o srcu: »vir zlaganega humanizma«. Pedagoško postopanje: »V kali zatreti, v prah poteptati in iztrebiti!« Njegov glavni stavek je: »Na tem zavodu sem opazil pojave, ki jih ne bom več trpel. Uveljaviti se morajo

brezpogojno moja načela. Drugi imajo o tem druge pojme. Toda jaz tu ne morem delati nikakih koncesij!»

Gospa profesorica Mozoljc, nesrečna, nerodna ženska, zunanje neurejena, v obleki mahedrava, v zobovju šklepetajoča, vsa z iglami speta in nabodena, trideset let od učenk dražena in zasledovana, nasajena in v vseh svojih kompleksih razkačena, zagrenjena, maščevalna in slepo zagledana v svojo kvadratično neizprosnost — ki pa vpričo inkriminirane maturantke, vpričo vseh svojih kolegov in vpričo — vsega občinstva doživi eno najčudovitejših sprememb, kar smo jih videli v lažji literaturi na odru: pod čarom prisrčno in odkrito izrečene besede »ljubiti« se staja njeno posušeno, nagubano in zakrknjeno srce, pomladí se na mah, oživi, se prerodi in tako tudi ona veličastno praznuje svojo — človeško maturo. Njen glavni stavek je: »Kako žalostno je, da sem morala izsiliti trohico ljubezni, ki jo drugim prostovoljno podarjajo.« In še lepše pravi dr. Čebula o njej: »Gospa profesorica Mozoljc je bila tak avtomat. Pa je nekdo vrgel vanjo iskrico čustva — in je padla solza iz nje.«

V tej vrsti sta še profesorja Šiška in Štrk, ki jima je škatla tobaka bolj važna kot vsa usoda mladih, njim izročenih ljudi.

N j e j o b s t r a n i : nekoliko naivni, a srčno dobri, ves v svoji zgodovini živeči ravnatelj D v o r n i k, ki spričo tega kipečega življenja začuti v sebi neznane strune, ki pa ima smolo in ki tako doživi nekako svoje »cvetje v jeseni« in tako tudi po svoje prav za prav — maturira. Njegov glavni stavek je: »Vendar, mladost, po tvoji temni zarji, srce zdihvalo bo mi, Bog te obvari...«

Potem profesor Č e b u l a. Starina, ki se poslavlja od šole in se odpravlja v pokoj. Predmet: filozofska propedeutika. Oblika glave: okrogla. Značaj: spoznanje in modrost. Naziranje in postopanje: preprosto in prizanesljivo. Pojmi o filozofiji: »nima ne začetka, ne konca. Vseeno je, kje začneš in kje nehaš.« Njegov glavni stavek je:

»Ljubezen je čudovita stvar. Včasih se skriva v najbolj čudnih oblikah.«

V isti vrsti: profesor Vidovič in učiteljica telovadbe Ema.

Izven vrste: sama zase stoječa in delujoča profesorica zgodovine dr. Ana Matè. Tiha in molčeča, že leta in leta ljubi ravnatelja, ne da bi ta to vdano ljubezen opazil. V ljubezni in delu brez upa osivela, ostarela, osamela se je na koncu vsemu odpovedala in se v vse vdala. Njen stavek je: »Dvajset let ne zadošča. En trenutek bi morda zadoščal. A tega edinega — nama je nekdo vzel.«

In navsezadnje je tukaj še sluga Toni. Stara dobričina. Izven svojih »uradnih« poslov kuha petelinčke, prodaja roglje, kuha v laboratoriju žganje in venomer rožlja in šklepeče s ključi. Njegovega stavka ni. Služi in službuje po stavkih svojih profesorjev in ravnateljev, po katerih šolo zapira in odpira in po katerih jo dela za »jetnišnico« ali pa za ... »nebeško kraljestvo«.

Maša Sl.:

„Matura“

Ladislava Fodorja »Matura« spada po svojem značaju v lažjo zvrst dramske književnosti in nima težnje, da bi obravnavala kak svet pretresujoč problem — v kolikor niso vzgoja mladine in razni odnosi šolnikov do nje — latentno vprašanje vsake dobe. Kljub temu, da je »Matura« igra zabavnega značaja, ne ostaja nje dejanje plehko na površju zunanjega dogajanja, temveč seže v značaje oseb in ustvarja in gradi na njih konflikte.

Sredina igre je profesorski zbor dekliške gimnazije. O njem pravi eden izmed profesorjev: »Človeštvo razpada v dve skupini: v kvadratne glave in okrogle glave... Oglate in gladke. Po mojem mnenju je povsem pravilno, da sta v našem učiteljskem zboru zastopana oba tipa. Kajti ta večna napetost idej, ta latentna borba med

napakami in krepostmi, med omejenostjo in prostim duhom, to smo mi, to je pedagogika, to je ves velespoštovani profesorski zbor!»

Razumarstvo okostenelih šolnikov, ki so bili že od rojstva starci ter zagovorniki papirnatih teorij, paragrafarstva in izsiljene avtoritete — in njihovega nasprotja: šolnikov, ki ostanejo do groba mladi, ki razumejo življenje in ki jim je dala narava lastnosti dobrih vrtnarjev, da gojijo cvet mladosti in ga negujejo z vso ljubeznijo in skrbjo do njegove dozorelosti — mature — sta prikazani v tej igri z veččostjo dramatika, ki je izvrsten psiholog s precejšnjo mero humora.

V ta dva profesorska tabora: »kvadratarjev« in razumevajočih profesorjev — ki sta si že tako v življenjskem gledanju nasprotna, pade konflikt devetnajstletne maturantke. Njena, po šolskih paragrafi — prezgodaj dozorela narava, je povod za vihar v obeh taborih. »Kvadratarja«: prof. Vrtač in profesorica Mozoljčeva, grmita svoj »anathema« nad dekletom; stranka »milih« profesorjev: dr. Čebula, ravnatelj Dvornik, prof. Matejeva in Vidovič, pa hočejo dekletu pomagati.

«Saj nismo za to tukaj, da bi učenko do dna užalili in jo ponižali v njenem človeškem dostojanstvu. Tudi če bi bila napravila kak zmoten korak! Huda žalitev v mladosti dostikrat vpliva za vse življenje. Na dnu vsake npravstvene izprijenosti tiči zmerom kako ponižanje iz mladosti...» pravi prof. Vidovič.

In zdaj si stojita dve dobi nasproti: mladoletje mladine in jesen izkušenih, dozorelih ljudi — profesorjev. Dva tabora. V teh nasprotjih, ki se deloma tareta, deloma blažita, izžareva mladost toploto in lepoto na jesensko dobo odraslih in jo navdaja z razumevanjem in ljubeznijo zanjo. Tako da zabrsti še enkrat jesenski svet poln želje po pomladi, po sreči, a mora oveneti v rahli melanholiji, odpovedati se z zavestjo, da se pomlad in jesen lahko samo

srečujeta, ne pa združita... Zmaga pa mladost s svojo lepoto in neugnano močjo, ki je včasih tudi nekoliko kruta — toda njen zakon je neukročena rast, zdrav egoizem, zrasel iz prirodnega nagona, ki narekuje, naj se mladost druži z mladostjo.

So igre, ki so brezhibno napisane, pa pusté človeka hladnega. Občudujemo pač njihovo tehniko, znanje, rutino — in nič več. So pa igre, ki kljub svoji preprostosti, brez velikih pretenzij, učinkujejo neposredno in prevzamejo čustvovanje človeka s tako močjo, da se ji ni moči upirati. »Matura« je tako delo.

Če je bila igra »Robinzon ne sme umreti« spomin na otroška leta, na robinzonske in winnetoujske domisleke, je »Matura« spomin na prva čustvena prebujenja, na čar šolskih let in vse težave in lepote, ki nam jih je dal naš odnos do profesorjev. Zanje pa je ta igra izrez iz življenja konferenčne sobe — in kdo ne gleda rad svojega življenja v inačici pred seboj?

Odveč bi bilo omenjati, da je imela ta igra pred leti velik uspeh, tako pri kritiki, kakor pri občinstvu. Zaradi svoje prisrčnosti in humanosti, ki preveva to delo, zajame njegova nevsiljiva toplota gledalca, da gre iz gledališča z zavestjo, da je pri tej igri zaplaval skozenj val lepega, svetlega spomina na lastno življenje.

Janko Moder:

Pomenki s prijatelji gledališča

O pravopisu in pravorečju.

S Slovenskim pravopisom sem se precèj ukvarjal. Tako zdelan mi leži na mizi, da bi me moralo biti sram zavoljo njega, če bi ne bil na to ponosen. Z marsikakim prevajalcem in pisateljem sva se sporekla. Ko sem zagovarjal nekoč neko korekturo, sem se na tistem oslanjal na svoj domnevni ugled. Sobesednik seveda ni molčal. »Kaj

boš ti!« je vedel svojo. »Saj sem ravno to in prav tako še včeraj bral v časopisu, v tem prevodu, v onem romanu. Navajal je sama nepomembna imena, ki pa so bila zanj edine merodajne osebnosti. Poskusil sem z Breznikom. Hu! Ogenj v strehi! »Purist, formalist, trinog! Jezik vklepa v kalup, okostenela oblika mu je ljubša od pisane mnogoličnosti. Poglej vendar Pleteršnika!« — Že res, da je nazadnje obveljala moja, a kaj, ko sem čutil v prijatelju notranje nezadovoljstvo in neprepičanost. Vem, da mu nisem mogel omajati vere v dozdevne avtoritete. Ostal jim bo zvest in se bo jutri še prav tako skliceval na pisanje časnikarjev, slabih prevajalcev in krmežljivih pisunov. — Tega je seveda krivo nepoznanje resnične avtoritete. Ko bi se mogel moj prijatelj v svoji zadevi sklicevati na Breznika ali na Župančiča, bi za trdno zmagal.

Pa se mi je dogodila še neprijetnejša stvar.

Sedel sem v gledališču in poslušal. Saj sem tudi gledal, a predvsem sem poslušal. Užalila me je jezikovna spaka. Zdelo se mi je, da se je ob njej zganila vsa dvorana, da se je vse dvignilo na stolih. Vročina me je obšla, ker sem se zavedel, da je uprizoritev tudi po moji krivdi manj uspela, kakor bi lahko. Po predstavi sem si zavihal ovratnik visoko čez ušesa in odhitel naravnost domov. Bilo mi je, kakor da na vseh oglih preče name kritiki, prijatelji, znanci. »Kako si le mogel dovoliti tisto napako? — Saj, saj, le kako? Nestrpno sem čakal kritik in že določno slutil, da se bo vsak ocenjevalec prijazno pomudil tudi pri jezikovni kosti. A glej, kritiki so molčali. No, kajpak, uvidevni so, počemu bi obešali na veliki zvon. Povedali mi bodo osebno. Najbolje je, če jih čimprej obiščem. Na poti k njim pa me je ustavil znanec. Govorila sva o tem in onem. Na gledališče si nisem upal obrniti pogovora. Pa sva ti govorčila o vremenu in življenju in — da bi ga strela! — ali ti ni sredi lepega pogovora zinil prav tisto besedo, ki mi je bila že ves čas v možganih kakor

razbeljeno železo — in kar je bilo še huje! — s prav takim napačnim poudarkom, kakor je bila oni dan izgovorjena v gledališču. »Priatelj!« sem ga ustavil in popravil, ker mi ni dala vest, da bi molčal ob tujem grehu. »Priatelj, saj ne zameriš, ampak tako in tako je prav!« Pogledal me je in se mi zviška nasmejal. »Reva! Boš ti meni pravil!« sem mu bral iz oči. Na glas pa je dejal: »Ne bi rekel, da je napak. Ravno včeraj sem tako slišal v gledališču.«

Tako!

Anekdoti kričita. Ne bi ju zapisal, če mi ne bi izdajali tistega značilnega pojmovanja našega človeka. Sklicevanje na avtoritete, zlagane in resnične. Saj vem, da povprečen meščan niti ne utegne, niti nima volje, prizadevnosti in sposobnosti, da bi sam dognal do dna pravopis in pravorečje, zato se naslanja, sklicuje, izgovarja, posnema. Toda sveta dolžnost kulturnikov, razumnikov, piscev, pisateljev, pesnikov je, da se resnično poglobe tudi v zgolj snovno in zunanjo stran pisanja. Do podrobnosti morajo obvladati material — jezik — ne samo, da so pisмени, temveč tudi, da so slovensko pisмени. Marsikdo je glede tega napačnih misli. Obožuje svoj navdih in talent ter ga postavlja za nedotakljivo in edino vrelo svojega ustvarjanja. Bog varuj, da bi se oziral še na obliko, na jezik, na vejice! — Res, priznam, da je Prešernov Sonetni venec enako velika umetnina v izvirnem zapisu, v lepopisnem posnetku ali v okornem prepisu preproste roke. Ta tehnična zunanost ne more vplivati na bistvo pesmi samo na sebi. Lahko pa vpliva na dojemalca. Koliko bolj je glede tega pomemben jezik, posoda besedne umetnine, material sam. Sonetni venec bi ne bil to, kar je, če bi v njem mrgolelo stilističnih napak in neutemeljenih pesniških licenc, kakor si jih je na primer dovoljeval Koseski. To drži za vsako umetnino, torej tudi za dramo. Ta more oživeti šele na odru. Igralci ostvariijo in poustvariijo dramatikovo zamišl. Pa recimo, da je bil dramatik

tehnično, materialno nezadostno pripravljen. Pisal je slabo slovenščino. Še tako čudovite misli in drzne primere trpe zaradi nedogname posode. Igralec se jim ne more približati s tistim nedeljenim užitkom in vživetjem, kakor si prisvaja druge. To občutje ga spremlja kakor neljuba senca ves čas, ko nosi vlogo v sebi, veže ga pri igri sami, mu ovira polet čustev in moč razumskega dognanja. In tako se zgodi, da more le nepopolno posredovati umetnino. Pa tudi dojemalec trpi pri tem. Ali mislite, da ga bo res tako do kraja prevzela dramatikova misel, kakor bi ga lahko, če bi bila podana v skladnem in neoporečnem jeziku?

Gledališče je torej dolžno, da v korist avtorja, dela, igralcev in poslušalcev skrbi za res lep jezik. Tudi zaradi slabega zgleda, ki ga lahko daje v nasprotnem primeru. Ker pa gledališče ni za gledanje, ampak za poslušanje, je pravopis in slog le delček jezika. Veliko pomembnejše je pravorečje, ki je tako rekoč bistveni del igralčevega materiala.

Vsako gledališče je dolžno skrbeti za vodstvo in vzgojo v pravorečju. Narodno gledališče ima to dolžnost še v povečani meri, kajti njegova naloga je veliko večja. Kot osrednja kulturna ustanova mora pestovati, varovati, gojiti, vzgajati, oblikovati, prirezovati in urejati živi narodni zborni govor, da bo plemenit in vsem razumljiv, pa vendar vzvišen nad vsakdanjo govorico narečij. Vse to more izpolnjevati samo tisto gledališče, ki ima resno voljo, prizadevnost, strokovno usposobljenost in ljubezen do stvari. Vsem tem zahtevam se pridruži še zadnja in največja: Imeti mora moralno oporo in pomoč pri poklicnih jezikoslovcih. Filologi bi se morali z ljubeznijo zanimati za gledališče. Ne mogoče zaradi uprizorjenih del, ampak zaradi jezika, v katerem so bila igrana.

Danes se mlajši rod ne zaveda več težav, ki jih je imelo naše gledališče še pred četrto stoletja. Cankarjeva Ena jedelj pomaranča

mu je tuja in tako rekoč brez žive poante. Z istim mirom bodo gledali na naše iskanje naši zanamci. Mi pa smo danes mogoče prav tako v stiski, kakor so bili za Župančiča, ko je bila potrebna kategorična obramba dvoustničnega v. Omahujemo med narečnim, pogovornim in zbornim govorom. Vemo, da je narečju varuh ljudstvo. Ta kamen stoji trdno na kamnu, navada je železna. Vemo, da je pogovorni govor dokaj neustaljen, drugačen v Mariboru, drugačen v Ljubljani, v Trstu, Celovcu. Ravna se pač precèj po narečju. Vemo pa tudi, naj bi bil zborni govor za vse jezikovno ozemlje čimbolj enak in enoten. A kdo ga goji? Kdo skrbi za njegov pravi razvoj? Kaj je mogoče samo mehaničen zlitek slovenskih narečij kakor kak esperanto?

Ne, prav to je tisto. Vemo, da je tudi knjižni jezik živ organizem in da je slovničar samo zapisovalec njegovih skritih postav. Vemo, da bo morebiti kljub trenutni dognanosti kake oblike že čez pol stoletja prav ta zastarela in patinirana. Vemo pa tudi, da je lažje loviti ravnovesje na prožni odskočni deski kakor na vegavem brunu, plavajočem sredi nemirnega morja. In prav zato si želimo skrbnega in zvestega sodelovanja jezikoslovcev pri prizadevanjih gledališča. Kajti gledališče je akademija ortoepije. Kje naj sicer živi knjižnemu jeziku ustrezni govor, če ne na odru, v šoli in na prižnici? In če ga ne bo na odru, ga tudi v šoli in v cerkvi ne bo, kaj šele v manj vzvišenih prostorih! Ali pa je mogoče vseeno, če izgubimo zborni govor? Meni se zdi, da ne! Zato bom pazil, da bo čim večkrat donela z našega odra zborna govorica, posebno še, dokler pogovorna oblika ni tako dognana, da bi brez škode nadomestila zorno. Toda za to je treba še precejšnje revolucije tudi v pravopisu, kajti brušenje končnega i pri nedoločniku še ni zadosti za pogovorni govor. To se mi zdi samo izhod za silo, kakor tudi tisti u namesto ev v reku, vidu. Val naturalizma in materializma, ki sta

oba tiščala vse duhovno in plemenito k tlom, ki sta načenjala vsakršno kulturno vzvišeno dobroto, imata svoj delež tudi pri pravo-rečju. Hotela sta ga potlačiti v vsakdanjost, neurejenost, snovnost. A jezik je sam na sebi umetnina in mu velja nedeljena skrb. Če pomislimo, da je narodno gledališče praktično edina ustanova, kjer je ta skrb mogoča, potem se še celo ne smemo ukloniti modnemu toku, ki je povsod rušil avtoritete in mazal svetinje. Kadar se bo razvoj vsega slovenskega pravopisa in pravorečja stvarno premaknil naprej, bo seveda narodno gledališče prvo, ki bo moralo čutiti in upoštevati ta korak ter s svojim vplivom poskrbeti tudi za razširjevanje novih načel.

Jasno mi je eno: Porok za osnovni, narečni slovenski govor je ljudstvo. Temu ni treba varuha, kvečjemu skrbnega in tenkoslušnega poslušalca. Pogovorni in zborni govor pa sta in morata biti sad tega poslušanja, vrh in združitev vseh jezikovnih lepot in vsega bogastva. Tudi zborni govor mora biti naraven in nevsiljen, čeprav nima avtohtonega izročila. Biti mora klasičen, vzvišen, vsem enako blizu, vsem tistim, ki so blizu slovenskemu izražanju.

Herausgeber: Die Intendanz des Staatstheaters in Laibach. Vorsteher: Oton Župančič. Schriftleiter: C. Debevec. Druck: Maks Hrovatin. — Alle in Laibach. Izdajatelj: Uprava Drž. gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: C. Debevec. Tiskarna Maks Hrovatin. — Vsi v Ljubljani.

Matura

IGRA V TREH DEJANJIH
PREVEL F. RECHT.

Režiser: C. DEBEVEC

Vladni svetnik dr. Štefan Drenovec
telj ženske gimnazije
Dr. Dominik Čebula, profesor
Dr. Branko Vidovič, profesor
Dr. Štrk } profesorja
Dr. Šiška }
Dr. Edmund Vrtač, profesor
Prof. dr. Klotilda Mozoljč
Prof. dr. Ana Matè
Ema Zor, telovadna učiteljica
Katja Slaparjeva
Dora Voglarjeva
Malijeva
Kolarjeva
Anton, šolski sluga

Drenovec
Debevec
Gerinšek
Nakrst
Verdonik
Gregorin
Nablocka - Putjata
Boltar-Ukmarjeva
Gabrijelčičeva
A. Levarjeva
Svetelova
Intiharjeva
Goljeva
Plut

Kostum ge. Nablocke izdelal modni salon Adrijan Pahor, Prešernova 14. Toalete ge. Levar-Brecljeve izdelal modni salon »Cveta«, Knafljeva ul. 10. Obleke ge. Ukmar-Boltarjeve izdelal salon Vera Pliberšek, Poljanska 17.

Begins
Začetek 16

Ende nach
Konec po 18

Kassa um
Blagajna ob 15³⁰

